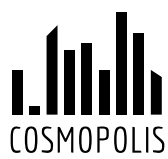

ŽHAVÝ PŘÍBĚH
Z PROSTŘEDÍ
TANEČNÍ SOUTĚŽE

Tančí srdcem

ALEXIS DARIA

Tanči srdcem

ALEXIS DARIA

Přeložila Ivana Čejková

Copyright © 2017, 2025 by Alexis Daria

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Ivana Čejková, 2026

Mikeovi – tenhle první díl je věnovaný tobě

KAPITOLA PRVNÍ

GINA MORALESOVÁ SVÍRALA OKRAJ SEDADLA TAK PEVNĚ, až jí zbělely klouby, a modlila se, aby na ni čekal nějaký olympionik. Lyžař by byl fajn, nebo snowboardista... nebo ještě lépe krasobruslař. Olympionici byli pro tanečnický svatým grálem. Kdyby na ni po přistání někdo takový čekal, stála by celá tahle strastiplná cesta za to. Jaká jiná celebrita by koneckonců mohla žít v aljašské divočině?

Teď už chápala, proč její matka v letadle vždycky vytahovala růženec. Aby zaměstnala ruce a neukousala si všechny nehty nervozitou. Rozhodla se – až příště poletí hydroplánem, vezme si růženec.

Gina střelila pohledem po produkčním Jordym, který spolu s kameramany právě připravoval techniku. Hydroplán! Skutečný, zatracený hydroplán. Natřený jasně žlutou a modrou barvou, s malou vrtulí, směšnými křídly a plováky pod trupem. Vypadal spíš jako hračka, ne jako něco, čím by cestovali rozumní lidé, kteří si cení svého života.

A přesto teď sedí v téhle plechovce nad obrovskou vodní plochou kdesi na Aljašce, zatímco motor monotónně bzučí jako obří komár a ve vzduchu je cítit slabý odér paliva.

Když se odvážila podívat z okénka, musela uznat, že krajina je tu malebná. Pod nimi se vlnila třpytivá stuha vodní hladiny, vysoké jehličnany se zabodávaly do zářivě modré oblohy poseté nadýchanými bílými mraky. Poryv větru rozvlnil koruny stromů a hydroplán se ve vzduchu rozhoupal.

Gina zatnula zuby. Ani ta nádherná krajina ji nedokázala rozptýlit od toho drncání. Kam to sakra letí? A pokud tady na ni čeká nějaký lyžař nebo snowboardista, nemělo by tu být víc sněhu?

Klepnutí na rameno ji odtrhlo od okénka. Produkční Jordy ukázal na kamery. Jeho hlas se ozval ve sluchátkách.

„Tak jo, Gino. Jsi připravená?“

Zhluboka se nadechla, přikývla a rozhybala ramena, aby je uvolnila. Nervy stranou, teď má práci. Když jí Jordy dal pokyn, zamávala do kamery.

„Ahoj, jsem Gina Moralesová, profesionální tanečnice. Jsem na cestě za svým slavným partnerem pro čtrnáctou řadu soutěže *Tanči se mnou*.“ Mluvila nahlas a zřetelně. Alespoň si to myslela, protože kvůli hučení motorů se neslyšela.

Členové štábu si mezi sebou vyměnili pohledy. Zvukař zvedl oči od přístroje a zavrtěl hlavou.

Upravila si mikrofon a zopakovala svá slova hlasem, který se téměř blížil křiku. Když dostala palec nahoru, pokračovala: „Jsmo v hydroplánu, letíme nad řekou na Aljašce a já se trochu bojím, že se mě produkční snaží zabít.“

Jordy vedle ní si zakryl ústa, aby potlačil smích, a pokynul jí, ať pokračuje.

„Zatím jsem letěla třemi letadly, každé bylo menší než to předchozí.“ Teatrálně pokrčila rameny a ušklíbla se – tentokrát upřímně. „Co bude dál? Horkovzdušný balon?“

Jordy se plácl do čela, že přesně tohle ho mělo napadnout. Oдолala nutkání ukázat mu prostředníček.

Do hovoru se vložil pilot. „Budeme přistávat.“

Letadlo se naklonilo dopředu. Gina se otočila zpět k okénku, s bušícím srdcem sledovala, jak se hladina vody rychle přibližuje. Když u mola nastupovala do hydroplánu, samotné přistání si

nepřipouštěla. S každou vteřinou se třpytivá hladina zátoky přibližovala, ale Gina z ní nespustila oči. Zvládne to. Je silná.

A jestli má teď umřít, aspoň všechno uvidí do poslední chvíle.

Plováky se dotkly vody, sklouzly po hladině a pod křídly se zvedla vlna. Zhoupł se jí žaludek, ale byla připravená na horší přistání. Když letadlo přirazilo k malému plovoucímu molu z barelů, Gina konečně uvolnila prsty z polstrování sedadla. Při vystupování z letadla se soustředila na dýchání. Nastoupili do čekajícího člunu a dojeli k pobřeží. Vzduchem se nesla vůně soli a vlhké půdy spolu s ostrou svěžestí, kterou cítila až v hrdle.

Čerstvý vzduch. Jaká to krása.

Se štábem se shromáždili na oblázkové pláži přecházející z mýtiny přímo do vody. Před nimi se tyčila řada stromů, které pilot označil za smrky sitka, národní strom Aljašky. Za nimi byla voda. Nic víc. Jen hydroplán, člun a druhý filmový štáb, který Gina neznala. Žádné obchody, žádné domy, žádná auta... jen stromy, voda a hlína. A obloha...

Příliš mnoho přírody. Příliš málo civilizace. Je vůbec možné, aby se člověk cítil stísněně uprostřed obrovského prázdného prostoru? Zachumlala se ještě víc do kabátu.

„Kde to jsme?“

Jordy nespustil oči z tabletu, o který se dělil s asistentkou produkce druhého štábu. „Na Aljašce.“

„To vím, ale...“ Na oblečení neznámého štábu hledala nějaká loga, ale nic nenašla. Vytáhla telefon. Žádný signál. No jasně, proč by měl být signál uprostřed podělané Aljašky?

Raději ani nemyslet na to, jak daleko jsou od zbytku civilizace. Jenže teď se jí tahle myšlenka usadila v hlavě a ona ji nemohla vyhnat. Co kdyby nastala nouzová situace? Ostražitě se zadívala k lesu a nenápadně se posunula blíž k lodi.

„Vážně, kde to jsme?“

Vyrůstala v New Yorku, takže k takové pustině měla přirozenou nedůvěru. V lesích jsou zvířata a sérioví vrazi schovaní za každým stromem. Copak tihle lidi nesledují filmy? „Víte, že jsem z Bronxu, že jo? Příroda není nic pro mě. V životě jsem nespala ve stanu.“

Sakra. Kousla se do jazyka. Perfektní hláška do upoutávky – a bezpochyby ji zařadí do úvodního sestříhu. Přesně tohle totiž potřebovali: vytáhnout holku z města do divočiny, natočit, jak z toho šílí, a pak ji předhodit partnerovi dřív, než se stihne vzpamatovat. Produkční udělají všechno pro to, aby ji rozhodili – protože přesně to diváci chtějí.

Gina se zhluboka nadechla. Studený vzduch cítila až v plicích. Bylo tu chladněji než v Juneau, ale musela uznat, že jí to dělá dobře. Lépe se jí soustředilo, ale zároveň to v ní vyvolávalo určitou euforii.

„Jsi v pohodě?“ Jordy vypadal spíš znepokojeně než pobaveně.

„Jasně že jo.“ *Jen se mnou cloumá malá existenciální krize z naprosté odlehlosti tohoto místa. Nic víc.* Strčila ruce do kapes a začala pěstit. „Tak pojďme už konečně za ním.“

Štáb jí zkontroloval mikrofon, upravil vlasy a make-up. Poté, co do kamery pronesla ještě pár vět o tom, jak se těší na setkání s partnerem, vyrazili pěšinou mezi stromy.

„Nevyvrtni si kotník,“ varoval ji Jordy.

Stiskla rty a neodpověděla. Kdyby věděla, kam jedou, vzala by si jiné boty. Lesklé černé jezdecké kozačky se hodily spíš na chodník ve městě než na mokré molo nebo prašnou cestu. Teď byly obalené blátem a pískem, který jí při každém kroku křupal pod nohama.

Jordy měl ale pravdu. Byla by katastrofa zranit se těsně před začátkem nové řady. S očima upřenýma na cestu ovládla její myšlenky zvědavost. Jaký bude ten muž, s nímž se měla setkat? Jaká je to celebrita? Umí vůbec tančit? Ale hlavně – je dost populární, aby získal hodně hlasů?

V první řadě ji dali dohromady s mladíkem, který svou hudební kariéru začal na YouTube. Ačkoli byl skvělým tanečníkem – i když možná až příliš energickým – a měl věrnou fanouškovskou základnu, postrádal popularitu, která by mu pomohla zaujmout starší publikum. Vypadli v polovině soutěže. V další řadě jí zase nepomohla nostalgie. Tehdy byl jejím partnerem stárnoucí herec ze slavného akčního seriálu – ale kvůli jeho artritidě skončili po třech dílech.

Přestože se téhle taneční soutěže účastnila již popáté, neměla Gina tak silnou fanouškovskou podporu jako někteří jiní profesionální tanečníci. Kevin Ray byl v soutěži od první řady a letos se *Tanči se mnou* konalo už po čtrnácté. Kevin se stal králem tanečního parketu už čtyřikrát. S nenuceným šarmem a neuvěřitelným choreografickým talentem získával hlasy bez ohledu na to, jakou partnerku mu zrovna vybrali. Gina z toho šlela. Ve třinácté řadě se dostal do finále s dospívající instagramovou vizážistkou, zatímco Gina a její partner – známý fotbalista, který se kolo od kola výrazně zlepšoval – vypadli v semifinále. Alespoň už nebyla nováčkem – tím se letos stal Joel Clarke, který se k týmu přidal před měsícem.

Tentokrát udělá všechno pro to, aby se dostala do finále a měla šanci získat kýčovitou zlatou trofej. Kéž je nový partner na úrovni a schopný téhle výzvě čelit. Pokud bude mít aspoň špetku tanečního talentu a charisma pro publikum, zvládnou to.

Pěšina končila na velké mýtině, kde se tyčil patrový dům obložený světlým dřevem. Na jedné straně stál menší domek z tmavého, zvětřalého dřeva a na druhé jakási chatrč – snad z větví. V jednom z vysokých stromů trůnil stromový domek natřený maskovacím vzorem. Co to... sakra...

Tohle je... no, nevěděla přesně *co*, ale rozhodně to není tréninkový kemp žádného olympionika.

K čertu s producenty! Mohli ji aspoň varovat. Když jí Jordy prozradil, že poletí na Aljašku, oblékla se, jako by šla na schůzku v horské chatě u sjezdovky nebo na zimním stadionu. A ještě jí nařídil, že musí být upravená a nalíčená. Ale v téhle drsné aljašské chatrči uprostřed ničeho bude s umělými řasami vypadat fakt směšně.

Sbohem, trofeji.

„No tak, Gino, řekni něco,“ připomněl jí Jordy.

Fakt nechtějte slyšet, co si myslím. V žádném případě nemohla říct, jak je zklamaná a naštvaná. Zhluboka se nadechla a zaplavila ji plná, zemitá vůně, kterou její mozek ani nedokázal pojmenovat. Kupodivu ji to uklidnilo a našla hlas.

„Páni.“ To bylo první slovo, které ji napadlo. „Tohle je, jako... jako bychom se ocitli v jiné době. Podívejte se na ty stavby. A támhle to... je to opravdu stromový domek?“

Tak. Její slova můžou prostříhat se záběry na budovy. V dané situaci to bylo to nejlepší, co mohla udělat.

Zpoza domu se ozývalo hlasité, rytmické dunění. Neptala se, co to je, protože producent druhého štábu je tam už nasměroval.

Roky jevištní průpravy se přihlásily o slovo a potlačily vztek. Ten tu neměl co dělat. Usmála se do kamery a co nejnadšenějším hlasem prohlásila: „Něco tam slyším. Myslím, že je to on.“

Když obešla verandu a poprvé spatřila svého nového partnera, srdce jí bušilo až v krku a vyrazilo jí to dech. Zamrkala a bez přemýšlení vyhrkla: „To je... je můj?“

Můj.

„Ano,“ odpověděl Jordy. „To je tvůj taneční partner.“

Sakra.

Do půlky těla vysvlečený muž, který za hlavním domem štípal dřevo, měřil dobrých sto pětadevadesát centimetrů, svaly se mu se při každém máchnutí sekery pod hladkou opálenou kůží vlnily

a napínaly a zvýrazňovaly jeho čistou sílu i dokonalou postavu. Rustikální sekyra působila jako prodloužení jeho vypracovaného těla a pokaždé přesně zasáhla cíl.

Byl to typ muže, který by působil dokonale při jakékoli činnosti, ale vypadalo to, jako by se pro sekání dřeva narodil. Jako by se v tu chvíli zhmotnily její nejdívočejší fantazie.

Měla chuť ho olíznout, aby zjistila, jestli je skutečný.

Jordy jí pokynul, aby vykročila vpřed a postavila se tváří v tvář tomu úchvatnému ztělesnění mužnosti. Kameramani kolem něj se rozestoupili. Tep se jí ještě pořád nevrátil do normálu a zdálo se, že ztratila řeč, přesto poslušně udělala krok. Pod botou jí zaprasala větvička.

Ten drobný zvuk ho zastavil v horní fázi náprahu. Prudce otočil hlavu jejím směrem. Když se narovnal, ruka se sekyrou mu klesla podél těla a druhou si odhrnul dlouhé vlasy z obličeje. Jejich pohledy se setkaly – jasně modrá barva jeho očí zářila na dálku.

Gina se kousla do rtu. Okamžitě zareagoval přimhouřením očí. *Bože, to jsem tak průhledná? Musím se rychle vzpamatovat. S prudkým nádechem zasekl sekyru do špalku.*

Jestli nebude opatrná, začne se chvět stejně jako ta sekyra.

Bradu a tváře mu zakrývalo plavohnědé strniště, které ještě umocňovalo jeho mužnost – působil divoce, nepředvídatelně a... nebezpečně přitažlivě. Vypracované svaly na hrudi jí doslova braly dech. Ztěžka polkla.

Jsou tu kamery, jsi v práci!

Ignorovala bušící srdce i rozpálené tváře a vykročila k němu. Kameramani kolem nich měnili pozice, aby zachytili každý detail jejich prvního setkání – každé slovo, každou reakci, každý náznak nervozity.

Asi dvacet kroků od něj se zarazila, když si dala dvě a dvě dohromady.

Producenti ji vyvedli z míry už tím děsivým letem hydroplánem. Postarali se, aby byla dokonale upravená a nalíčená. A teď ji předhodili polonahému muži štípajícímu dřevo... to hraničilo až s nezdvořilostí.

Tenhle chlapík bude nejspíš nejpřitažlivějším mužem celé taneční soutěže. A ona je mladá a svobodná.

To může znamenat jen jedno.

Sakra! Byli předurčení k tomu, aby se z nich stal romantický pár téhle řady *Tanči se mnou*.

KAPITOLA DRUHÁ

TAK FAJN, ČEKAL, ŽE MU PŘIDĚLÍ MĚSTSKOU HOLKU. A taky ji dostal.

Stála proti němu, zahalená do černého kabátu ke kolenům a ve vysokých černých botách. Zpod světle modré pletené čepice jí vykukovaly dlouhé hnědé vlasy a způsob, jakým si nervózně okusovala spodní ret, v něm vzbudil touhu podívat se na ni zblízka.

Se sekyrou bezpečně zaseknutou ve špalku se Stone snažil popadnout dech dřív, než k němu dojde, protože z ní nedokázal spustit oči. Byla drobná a dokonale upravená. Vedle ní působil jako neohrabaný hromotluk. Jak s ní má tančit? Vždyť ji rozmáčkne jako malinu.

Byla přirozeně krásná, i přes silný make-up na obličeji. Oči měla tmavé a výrazně orámované, řasy dlouhé a pleť teple opálenou, v odstínu dozrávající šišky smrku sitka. Plné rty měla naličené leskem v barvě cesmínových bobulí.

Sem se vůbec nehodila. Proč sakra tuhle křehkou hollywoodskou tanečnici táhli až na Aljašku, aby se s ním setkala? Stejně bude muset kvůli tréninkům letět do Los Angeles, takže první setkání mohli klidně natočit tam.

Ale pokud se za pár let v reality show něco naučil, pak to bylo to, že televizním marketérům na nějakém pohodlí nezáleží. Pro diváky bude mnohem zajímavější, když se setkají v odlehlé divočině než ve sterilním tanečním sále. Kontrast jejich vzhledu byl záměrný, promyšlený tah ze strany producentů – a on je za to nenáviděl.

Měl vztek i na sebe, že se téhle šílenosti vůbec účastní. Proč s tím proboha souhlasil?

Jeho taneční partnerka se zastavila pár kroků od něj. Pokud byla nervózní, dokázala to dobře skrývat. Úsměv jí rozzářil tvář, odhalil zuby a proměnil její krásu v něco přístupnějšího a skutečnějšího.

„Ahoj, partáku.“ Hlas měla hlubší a chraplavější, než čekal, s lehce melodickým zabarvením a lehkým přízvukem, který nedokázal zařadit. „Jsem Gina Moralesová.“

„Stone Nielson.“ Natáhl ruku, ale ztuhl, když ona roztáhla paže. Chce ho snad obejmout? Kvůli kamerám? Byl třikrát větší než ona, zpocený, špinavý a objímání pro něj rozhodně nebylo typické. Ale vyčkávala, tak se sklonil a neohrabaně ji objal. Zlehka ho políbila na tvář, než se odtáhla a zanechala po sobě vůni tropických květín a mravenčení v místě, kde se ho dotkla.

Překvapeně pozvedl obočí a Gina mávla rukou, jako by to nic nebylo.

„Jsem Portoričanka. My se na pozdrav líbáme.“ Pohledem přelétla členy jeho štábu, kteří se bavili s jejím týmem. „Takže vy tu natáčíte nějakou show?“

Zaplavila ho úleva. Zdálo se, že nemá ponětí, kdo je. Celá tahle situace byla dost trapná i bez toho, aby ho předtím viděla v televizi, jak hraje ty hloupé scénky podle scénáře, který vymýšlel jeho otec spolu s produkčním týmem.

Zvýšil hlas, aby ho snímal mikrofon na tyči. „Natáčíme čtvrtou řadu pořadu *Život v divočině*. S rodinou tady žijeme bez jakýchkoli civilizačních vymožeností, stavíme si vlastní domy, lovíme a živíme se tím, co nám dá příroda a země.“

Ten koncept i jemu samotnému připadal směšný a kýčovitý a nikdy o něm nedokázal mluvit, aniž by zněl jako robot. Co si o tom asi myslí ona? Určitě to, že jsou banda pomatených horalů.

Ale Gina jen přikývla a rozhlédla se po provizorním areálu.

„Super. Takže jsi něco jako expert na divočinu?“

Pokrčil rameny. „Tak něco.“

„No, brzy z tebe uděláme experta na tanec.“ Pobaveně na něj mrkla. „Jsi připravený naučit se pár kroků?“

„Jsem pro,“ souhlasil, protože se to od něj očekávalo. To poslední, po čem toužil, bylo učit se tancovat. „Vsadím se, žeš ještě nikoho neučila tančit v lese.“

Znovu se rozhlédla po okolí a přejela pohledem stromy. „To ne, ale všechno je jednou poprvý, ne?“

„Jsi nervózní?“

„Trochu.“ Sklonila hlavu, jako by se styděla. „Jsem zvyklá na velká města.“

Přikývl. To bylo zřejmé. Vyčnívala tu jako palma uprostřed tundry.

„Je tu někde rovná podlaha?“

„Můžeme použít verandu. Ta se asi nejvíc podobá tanečnímu parketu.“

Vyrazil vpřed a ukazoval, kde si má dávat pozor při došlápnutí, zatímco kolem nich kroužily kameramani jako planety na oběžné dráze kolem dvojhvězdy. Mýtina za domem byla díky jeho bratrům a jejich spoustě nedokončených projektů doslova překážkovou dráhou plnou haraburdí. Producenti se domnívali, že taková scéna je „divácky zajímavá“. Ve skutečnosti to vypadalo jako nepořádek.

Ginin producent si přiložil ruce k ústům a zavolal: „Řekni jí, proč ses do týhle show přihlásil.“

Jo, jasně. Co má ale sakra říct? Nabádali ho, ať se nezmiňuje o penězích, ale právě kvůli nim s tímhle tanečním projektem souhlasil. Kdyby matka nemusela hradit přemrštěně vysoké léčebné výlohy, odmítl by to. Z projektu *Život v divočině* měli rodiče slušný

příjem, ale už před matčinou operací se zadlužili. Stone cítil povinnost jim finančně pomoci.

„Do soutěže *Tančí se mnou* jsem se přihlásil kvůli matce.“ Stone si odkašlal a odříkal věty, které mu připravili producenti. „Loni podstoupila operaci kyčle. Bylo to pro nás všechny děsivé a vím, že by jí udělalo radost, kdyby mě viděla tančit. Potěšilo by ji to a vytrhlo z naší každodenní reality.“

Zavrtěl hlavou. Ta slova zněla nepřírozeně. Tyhle předem připravené odpovědi mu nešly.

Gina mu položila ruku na paži. „To mě mrzí. Je jí už líp?“

Její ustaraný výraz působil upřímně, ale ve světě reality show si člověk nikdy nemohl být jistý. Stone přikývl, nevěděl, co jiného by měl říct.

„To bylo skvělé,“ zakřičel Ginin producent. „Pokračujte.“

Bože, celé mu to připadalo divné. Po čtyřech letech by si už měl zvyknout na to, že mu neustále někdo něco diktuje, ale nezvykl si. Stále mu to připadalo bizarní. Byl tak dlouho mimo hru, schovaný v téhle aljašské divočině, bez lidí, bez přátel... že už ani nevěděl, jak mluvit s ženou.

Na verandě si Gina rozepnula kabát a sundala si ho. Pod ním měla džíny a tlustý šedý svetr, který zdůrazňoval její křivky. Měla pevnější a vypracovanější tělo, než čekal, takže ji možná nakonec nerozdrtí.

Ta myšlenka ho zavedla jinam, někam úplně mimo tanec. Stone ji však okamžitě vypudil z hlavy. Je to taneční partnerka – nic víc. Hollywoodská holka ze světa smogu, ulic plných aut a falešných lidí. Pocházeli z různých světů. Neměl důvod na ni pomýšlet jinak než jako na prostředek k dosažení cíle. Zatančí si spolu, on dostane peníze a pak se vrátí domů na Aljašku. Konec příběhu.

Gina se zachvěla, když přehodila kabát přes zábradlí. Možná se jí tančí líp bez něj, pomyslel se, ale nepůsobí jako typ ženy, která

by dobrovolně trpěla. „Nebude ti zima?“

Třela si holé dlaně, aby je zahřála. „Zvládnou to.“

Stone si zahákl palce za poutka džínů. Kdyby se oblékla, nemusel by si dělat starosti o její pohodlí. „Je tu trochu chladněji než v Los Angeles.“

„To je pravda, ale jsem z New Yorku, kde se střídají čtyři roční období.“ Když se otočila, letmo si prohlédla jeho holou hrud. „Zrovna ty máš co říkat. Tobě není zima?“

Pokrčil rameny. Byla, ale přežije to.

„Tak.“ Dala si ruce v bok. „Tancoval jsi už někdy?“

„Vlastně ne.“ Jeho bratři Reed a Wolf se rádi bavili a užívali si ve společnosti. Stone byl silný, tichý, vážný. Dokonce to stálo na webu *Života v divočině* pod jeho fotkou: „Stone je silný, tichý a vážný.“ V rodině se sedmi dětmi na pořadí narození záleželo. Jejich role byly dané už dávno před tím, než se pořad začal vysílat v televizi. Možná kdyby se z jeho staršího bratra Reeda nevyklubal takový průšvihář, mohl by se Stone trochu uvolnit. Ale i teď pro něj byla rodina na prvním místě, což znamenalo, že se bude muset před touhle nádhernou ženou ztrapnit. „Ale můžu se to naučit,“ dodal.

„Neboj, jsem dobrá učitelka.“ Gina se opět široce usmála, takže téměř zapomněl na kamery. Téměř. „Kromě toho, každý už někdy tančil.“

„Jen když za tanec považuješ tleskání a dupání, které praktikuju, když můj bratr Winter hraje na housle.“

„Na housle?“ Gina se zasmála a zakryla si ústa rukou.

Alespoň se smála houslím, a ne Winterovu jménu jako většina lidí. A ani nehnula brvou, když jí řekl, že se jmenuje Stone, což pro ni bylo plus.

Gina se uklidnila a dál housle nekomentovala. „Jo, tleskání a dupání se taky počítá, protože i při něm musíš mít rytmus v těle.“

„Neměli bychom teď pustit nějakou hudbu?“ Založil si ruce na hrudi a její oči okamžitě sklouzly níž. Musel se ovládat, aby neřekl: *Hele, madam, moje oči jsou tady nahoře*. Producentům by se to líbilo, a to byl taky důvod, proč se držel zpátky. Navíc flirtování naznačovalo jistou blízkost a Gina pro něj byla stále velká neznámá.

„Ještě ne. Nejprve ti dám pár rad ohledně držení těla a postoje.“ Přiblížila se a vstoupila do jeho osobního prostoru, aniž by se zeptala, zda mu to nevadí. Nevadilo. Voněla hezky, sladce a zemitě.

Už tohle na něj bylo moc, a to sotva začali. „Co to znamená?“

„Ve společenském tanci vede muž. Svým tělem vytváří rámec, ve kterém žena tančí.“

Dloubla ho do ramen, poplácala po páteři a potukala mu na čelist, aby se uvolnil. Rovnala ho jako nějakou figurínu. Připomnělo mu to focení, která absolvoval, a každou přípravu před natáčením. V showbiznyse se člověk neprosadí, pokud mu vadí, když se ho dotýkají cizí lidé. Ale s Ginou to bylo jiné. Její dotek byl pevný a jistý a její prsty zanechávaly na jeho kůži horkou stopu a způsobovaly mu husí kůže.

Zvedla mu loket, pak stiskla rameno, když ho zvedl příliš vysoko. Zatímco kolem něj kroužila, kameramani – její i jeho – se shromáždili v rozích verandy. Tyto záběry se určitě použijí v obou televizních pořadech.

„Jestli jsi profesionálka,“ řekl a snažil se udržet pozici, do které ho nastavila, „jak mám já vést tebe?“

Sklonila hlavu pod jeho paži, trapně blízko u podpaží, a podívala se na něj s rošťáckým úsměvem. „Naučím tě to.“ Její dlaň mu spočívala na bedrech, kůže ho pálila tam, kde se ho dotýkala. Měl by přemýšlet o tom, jak je celá tahle situace trapná, ne na její blízkost, vůni, ani na to, jak jí lesklé vlasy sklouzávají přes rameno.

A rozhodně ne na její ruce dotýkající se jeho těla... kolik takových doteků ještě přijde?

„To fakt čekají, že se první tanec naučíme za tři týdny?“ Uvědomil si, jak jeho slova znějí skepticky.

„Budeme připravení, neboj.“

„Za předpokladu, že ti dřív nezlámu nohy.“

Zadržela smích. „Nezlámeš.“

„A po prvním díle máme jen týden na každý trénink.“

„Přesně tak.“

Teď už to nebylo jen znepokojení. Hrozilo, že ho zaplaví panický strach, a tak se pomalu nadechl a vydechl. Bylo naprosté šílenství se do tohohle projektu přihlásit. Měl by zůstat na Aljašce a celou tu věc zrušit. Jenže to nemohl, protože podepsal smlouvu. Takže pokud se nezraní, je v tom až po uši.

Gina poodstoupila a prohlédla si ho od hlavy k patě, pak přikývla. „Budeš dobrý.“

Než se stihl připravit, vrhla se mu do náruče.

Měla pravdu. I když byla o pěkných pár centimetrů menší než on, jakmile mu položila levou ruku na záda a uchopila druhou, dokonale zapadla do rámu, který vytvořil.

V držení se její ramena uvolnila, krk prodloužil a hlavu naklonila přesně tak, jak měla. Poprvé od chvíle, kdy vstoupila na mýtinu, bylo zřejmé, že je tanečnice.

Stoneovi bušilo srdce. Najednou už mu nebyla taková zima. Z toho, jak se jí zvedal hrudník, bylo patrné, že i jí se zrychlil dech.

„Tohle je držení, které používáme při valčíku.“ Přes eleganci provedené pózy se její přímý, autoritativní tón hlasu nezměnil. „Víš něco o tomhle tanci?“

Nečekal, že ho bude takhle zkoušet. „No... je starý?“

Usmála se. „Máš pravdu, je to nejstarší ze současných společenských tanců. Je to romantický tanec, pomalejší a emotivnější než třeba samba, což je rychlý latinskoamerický tanec.“

Při té myšlence mu po zádech přeběhl mráz. „Budeme muset tancovat i latinu?“

„První týden ne.“

Svaly mu ztuhly, bál se zkazit držení, bál se, že ho donutí k nějakému pohybu. Před očima se mu vybavil obraz, jak padá, drtí ji a oba se kutálejí ze schodů.

Hlasitě polkl. Proč s tímhle sakra souhlasil? Jako by nestačila jedna reality show.

Jasně, ty peníze na máminu léčbu.

„Uvolni se.“ Poklepala mu na rameno. „Držení už máš v malíku, stačí jen udělat krok a otočit se.“ Lehce do něj strčila, aby se pohнул. Počítala kroky, vedla ho v kruhu a pak zastavila.

Čekal, co bude dál, ale Gina mlčela. „To je všechno?“

„Pro dnešek to stačí,“ usmála se. „Dobrá práce.“

Přimhouřil oči. „Neříkej mi, že je to tak jednoduchý.“

„Není, tohle byl jen základní krok. Vídeňský valčík je série otáček, prokládaných změnami, základními kroky a několika dalšími figurami.“

„Jestli je to tak snadný, jak zajistíme, aby se náš valčík lišil od ostatních?“

Gina se zaklonila a rozesmála se. Pod vším tím make-upem a dokonalým účesem ho jiskra v jejích očích a nadšený smích zasáhly jako rána pěstí do žaludku. Navzdory chladu mu po zátylku stékal pot.

Když konečně popadla dech, stiskla mu ruku. „To nech na mně, horale. Pojď, zatančíme si ještě jednou, ale tentokrát na druhou stranu.“

Kameramani jim rychle uhýbali z cesty, když se oba začali znovu otáčet. Nad hlavami se jim pohupoval mikrofon na tyči.

„Valčík byl v dějinách tance naprostá otočka.“ Zastavila se a naklonila se dozadu s jednou nohou nataženou a špičkou boty směřující nahoru. „Tu *otočku* jsem myslela doslovně.“

„Jak to?“ Stone, který už tomu přišel na kloub, ji vedl v dalších krocích na druhý konec verandy.

Překvapeně se na něj podívala. „Před příchodem valčíku se v Evropě na večírcích tančilo ve skupinách a lidé se vzájemně nedotýkali. Část tance také stáli zády k sobě.“

„To muselo být zvláštní.“ Znovu se otočili, oči upřené na sebe.

„Jo, někdo valčík považoval za skandální – *dotýkat se těly* –, druzí ho považovali za nudný, protože se dívali jen na své partnery.“

Když se zastavili, Gina ustoupila. Studený vzduch vtrhl dovnitř a zaplnil místo, kde předtím stála. Stone spustil ruce, než udělá něco hloupého, třeba si ji přitáhne zpět.

Teď byla řada na něm, aby něco řekl. „Zdá se, že toho o valčíku víš hodně.“

„Celkově toho vím o tanci docela hodně.“ Opřela se o zábradlí. „Tohle bude už moje pátá řada v show a tančím od tří let.“ Ukázala kolem sebe na divočinu. „Ale myslím, že ty jsi expert tady na to kolem.“

„Člověk se pár věcí naučí, když na tom závisí, jestli přežiješ, nebo ne.“

„Nevěděla bych, kde začít.“

Miguel, jeho asistent, jim dal signál. Bylo to perfektní seznámení.

Stone potlačil rozpaky a zeptal se: „Hele, nechceš si zkusit naštipat dřevo?“

Gina zaváhala. Bylo by nezdvořilé nabídku odmítnout, ale své agentce i producentům *Tanči se mnou* dala jasně najevo, co si o předstíraných románcích v pořadech myslí. Tyhle situace před kamerou nesnášela. I když si přála, aby se Stone při spolupráci cítil dobře a aby mezi nimi panovala uvolněná atmosféra, neměla v úmyslu poskytovat materiál, který by mohli sestříhat do falešného milostného příběhu. Její kariéra pro ni byla prioritou číslo

jedna a nechtěla ji ohrozit tím, že by si vysloužila pověst nějaké zlatokopky.

Stone stále čekal na její odpověď. Zvítězila zdvořilost, i když v hloubi duše byla odhodlaná udržovat si odstup.

„No, jasně.“ Následovala ho po schodech dolů. Kameramani se rozestoupili a ti, kteří předtím stáli na verandě, za nimi tiše sešli po schodech.

U špalku Stone vytrhl sekyru a držel ji oběma rukama. „Už jsi někdy viděla sekyru?“

„Jasně že jo, v televizi. Tímhle se mlátí do dřeva, že jo?“ Ukázala na čepel.

Ze rtů mu vyšel zvuk, něco mezi smíchem a povzdechem. „Správně. Sekyra má svůj specifický tvar a názvy částí si snadno zapamatuješ, protože hodně z nich odpovídá částem těla.“

Části těla? Skvělé. „Hmm.“

Pevnou dlaní pohladil rukojeť sekyry, a zatímco mluvil, její pozornost přitáhly jeho jizvy a zadřená špína na kůži. Tyhle ruce patřily muži, který tvrdě pracoval a posouval své tělo i sílu až na samou hranici možností, a přesto se Giny před chvilí na verandě dotýkal s úctou a odstupem. Ve druhé řadě soutěže ji její slavný partner balil hned při prvním setkání – přímo před kamerou.

Stone si přehodil nástroj z ruky do ruky a ukázal na kovovou část. „Tahle část hlavy se nazývá ostří.“ Poklepal na ostrý okraj. „Nebo jak jsi to nazvala ty, *to, čím se mlátí do dřeva*.“ „Ha!“ Gina tleskla. „Věděla jsem to. Vidiš, i my holky z města víme něco o životě na venkově.“

Poprvé od jejich setkání se zasmál. Jeho rty se roztáhly v úsměvu, odhalily rovné bílé zuby a modré oči se mu rozzářily.

Byl ztraceně pohledný.

„Tohle je mnohem víc než jen *život na venkově*, ty jedna holko z města,“ pronesl táhlým hlasem. „Tohle je *život v divočině*.“

Musela uznat, že tohle se mu povedlo. Vložit do té hlášky název svého pořadu, a přesto jí svými slovy, pronesenými hlubokým, chraplavým hlasem, připomenout, že je tak daleko od své komfortní zóny, že by se s ní mohla rovnou navždy rozloučit. Tělem jí projela touha a dech ztěžkl. Vzduch voněl po čerstvě našťípaném dřevu a sexy muži.

Odkašlala si. „Co jsi říkal?“

Popisoval jednotlivé části sekyry. Slyšet ho mluvit o ostří a týlu nebo o oku a topůrku bylo v pohodě. Ale když ho slyšela mluvit o klínu, všechna její pozornost patřila už jenom jemu a jeho tělu.

„Jsi připravená to zkusit?“

Zamrkala a zadívala se na sekyru. Při jeho ukázce se zasnila a kradmo pokukovala po jeho nahém trupu. „No, já...“

Bum!

Srdce jí poskočilo až do krku, Gina prudce otočila hlavu směrem k lesu.

„Co to bylo?“

Stoneova široká hrud' se napjala. „Nehýbej se. Myslím, že něco vidím.“ Naléhavost v jeho hlase prorazila mlhu vzrušení. Zasekl sekyru do špalku a snažil se Ginu postrčit za sebe.

Křupání pokračovalo. Větve praskaly a lámaly se, listí šustilo, jako by se lesem prodíralo něco velkého.

„Co se děje?“ zeptala se pisklavým hlasem a rozbušilo se jí srdce. Pohledem přelétla stromy na okraji mýtiny a hledala zdroj nebezpečí. A protože Stone na sobě neměl tričko, zachytila se za opasek jeho džínů, jako by to bylo záchranné lano. „Co vidíš?“

„Zůstaň za mnou.“ Jeho hlas, hluboký a autoritativní, ji kupodivu uklidňoval. *Tohle je jeho svět. Ví, co má dělat.* Přitiskla se k němu a se vzrůstajícím pocitem hrůzy jí po zádech stékal pot. Stone kývl hlavou směrem k řadě stromů na opačném konci mýtiny a zašeptal: „Gino, nechci tě děsit, ale tamhle v lese je medvěd.“

„Medvěd?“ Její tělo zaplavila panika. Sakra, tušila to. Přesně tohle se stane lidem, kteří se pohybují v lese. Napadne je medvěd.

Sakra. *Medvěd*. „Co budeme dělat?“ zašeptala vyděšeně. „Utečeme? Není rychlejší?“

„Ochráním tě.“ Sehnul se a zpoza hromady dřeva vytáhl zbraň. Do prdele, puška! Stísněně vykřikla a přitiskla si ruce k ústům.

Nemohla od ní odtrhnout oči. Zbraně viděla jen u policistů a vojáků a nevěděla nic o jejich značkách a modelech. Byla to nějaká brokovnice s popruhem a dlouhou hlavní. Držel ji naprosto přirozeně, mnohem přirozeněji, než držel během jejich tance ji. K jeho velkým, prací ztvrdlým rukou, k jeho dlouhým vlasům a divokému vzhledu se hodila. Byl jako hvězda akčního filmu připravená zachránit svět před nějakým padouchem.

Ale natáčeli reality show, ne akční film.

„Budeš po něm střílet?“ Sakra. Nechtěla, aby je medvěd napadl, ale také nechtěla vidět, jak ho někdo zastřelí.

Pokud by si ale musela z těchto dvou možností vybrat, zvolila by druhou.

Stone natáhl brokovnici, v nastalém tichu se ozvalo hlasité cvaknutí. Gina se zachvěla. „Ne, jen ho vyplaším. Ale musíš si zakrýt uši.“

Gina pevně přitiskla dlaně k uším a schoulila se za Stoneovými širokými zády. Zavřela oči a obraz, jak zvedá hlaveň k nebi, se jí vryl do paměti. Výstřel brokovnice se rozléhal v chladném aljašském vzduchu a vibroval jí v uších, přestože si je chránila. Nadskočila. I poté, co dozněla ozvěna výstřelu, stála s bradou přitisknutou k hrudi, rukama přitisknutýma k uším a zavřenýma očima, dokud neucítila Stoneovy velké, teplé ruce na svých ramenou.

„Gino, je to v pohodě.“ Jeho hlas zněl těsně u jejího ucha, dost blízko, aby cítila jeho dech na tváři a vnímala svěží vůni borovic, která se linula z jeho pokožky. „Jsi v bezpečí, je pryč. Vyplašil jsem ho. Už můžeš otevřít oči.“

„Je pryč? Jsi si jistý?“ Otevřela je a upřela pohled do jeho očí, jen pár centimetrů od své tváře, jasných a modrých jako obloha nad nimi.

„Jsem si jistý.“

Nic neřekla, když ji objal a držel ji. Teprve tehdy si uvědomila, že se třese.

KAPITOLA TŘETÍ

„JE MI TO LÍTO.“ STONE JI JEDNOU RUKOU OBJAL. „Už jsi v bezpečí.“ Gina se schoulila v jeho náručí a celé tělo se jí třásllo. Stoneovy smysly zaplavila vůně tropických květin.

„Gino? Jsi v pořádku? Řekni něco.“ Její produkční měl alespoň tolik slušnosti, že vypadal ustaraně, přestože nechal kamery dál běžet. Stone měl chuť mu jednu vrazit. A taky svým vlastním producentům, kteří s tímhle pitomým nápadem přišli.

Když se Gina dál třásla a vyděšeně se dívala k lesu, Stone ji zvedl do náruče a odnesl do domu. Jestli si myslel, že tanec s ní byl vzrušující, tak se to vůbec nedalo srovnat s tím, co cítil teď, když ji držel v náručí a ona tiskla tvář k jeho nahé hrudi.

Štáb okamžitě vyrazil do akce a běžel před nimi, aby stále zabírali jeho obličej. Zachoval si kamennou tvář, jen aby jim to zkažil. Ale uvnitř s ním cloumal vztek a hořel touhou je všechny seřvat.

V obývacím pokoji posadil Ginu do matčina křesla, zatímco kolem nich stále kroužili kameramani. Když se narovnal, chytila ho za ruce a podívala se mu do očí s výrazem plným hrůzy.

Pocit viny se do něj zabodl jako ostrý nůž. Byla to jeho chyba. Když za ním Miguel přišel s nápadem „medvěd“, jen pokrčil rameny a řekl, že to zní dobře, stejně jako u všech jejich ostatních idiotských plánů. Nikdy by ho nenapadlo, že Gina zareaguje takhle. Vlastně to ale dávalo smysl. Byla to skrz naskrz holka z města. Takhle ji vyděsit bylo prostě kruté.

Klekl si vedle ní. „Podejte mi tu deku,“ řekl jednomu z asistentů a ukázal na ručně šitou příkrývku přehozenou přes opěradlo úzké pohovky. „A přineste jí sklenici vody.“

Když ji do deky zabalil, odhrnul jí vlasy z obličeje a třel jí ramena, dokud nevybila polovinu vody. Možná bylo zvláštní se jí dotýkat tak důvěrně, ale nedokázal přestat. Kdyby se mu podařilo ji uklidnit nebo znovu rozesmát, věděl by, že je v pořádku. Podle toho, jak se k němu tiskla, jí jeho dotek zřejmě nevadil.

„Už je ti dobře?“ zeptal se a nevšímal si dvou filmových štábů, které je obklopovaly. Příkývla a kousla se do rtu. Sakra, byla tak roztomilá. A dost blízko na to, aby ji mohl políbit.

V tu chvíli se za ním objevil její produkční. „Můžeme jet, Gino?“ Počkat, ona odjíždí? Už teď?

Jejich pohledy se setkaly. Stone ji chtěl požádat, aby zůstala, aby si to celé zopakovali. Tentokrát by se nechoval jako pitomec a vynechal by to přerušení s medvědem. Tancovali by na verandě a smáli se, jako by kolem nebyl nikdo další. Jako by jim za to, že spolu mluví, nikdo neplatil.

Ale k čemu by to bylo? Stejně brzy odjede do Los Angeles. Jejich první setkání skončilo. Štáby měly záběry, které potřebovaly, a nastal čas, aby odjela. Tohle místo pro ni není. Lepší, když odsud zmizí hned, než štáb *Života v divočině* vymyslí další způsob, jak ji traumatizovat. Měla by se vrátit do města, kam patří.

Stone si natáhl svetr a šel s nimi lesem k pláži. Na písčitém výběžku na ně čekal jeden z vrtulníků společnosti, která natáčela *Život v divočině*. Naložili do něj Ginu a vzletli. Za chvíli už mizeli v dálce.

Poté, co vrtulník i hydroplán odletěly, Miguel zdržel Stonea na pláži, aby s ním natočil rozhovor o prvních dojmech.

„Tak co si o ní myslíš?“ pobídl ho Miguel.

Sakra. Co si o ní vlastně myslí? V reality show bylo těžké poznat,

co je skutečné a co ne, a Gina v něm zanechala směs protichůdných dojmů.

Ze všeho nejvíc ho štválo, jaký byl idiot, že ji vyděsil.

Miguel čekal. Stone zvolil neurčitou odpověď. „Na holku z města je v pohodě.“

Producentovi se rozzářily oči. „Rozveď to.“

Stone pokrčil rameny. „Většina lidí vůbec nechápe, jak tady můžeme žít. Považují to za naprostou divočinu.“

„Myslíš, že se sem Gina bude chtít ještě vrátit?“

„Nedokážu si představit, že by chtěla. Zvlášť po tom zážitku s medvědem. Lidé z kontinentální části Států nejsou na Aljašku stavění. Není tu Hollywood ani Disneyland. Nemáme tu manikúru ani kadeřnictví.“ Zvedl ruce, aby ukázal špinavé nehty, a vzpomněl si, jak si ho Gina prohlížela, když jí ukazoval sekýru.

Co si o něm asi myslela?

Dostal se do ráže a pokračoval: „Tenhle způsob života je pro většinu lidí moc náročný. Nezvládnou to.“

„Těšíš se do L. A. na tréninky?“

Vůbec ne. Účast v soutěži *Tanči se mnou* s sebou nesla nutnost žít v Los Angeles tak dlouho, jak dlouho se udrží v soutěži. Mohlo to být i několik měsíců.

„Určitě mi bude chybět rodina,“ řekl Stone, protože nemohl přiznat, jak moc se toho přesunu děsí. „A tohle všechno.“ Rozpažil ruce, aby obsáhl nádhernou přírodu, která je obklopovala. „Komu by to nechybělo? Vždyť je tu tak krásně!“

„Jsi nervózní, že se budeš učit tančit?“

Co na to říct? S rukama v bok se Stone ušklíbl a zapózoval před kamerou. „Dneska jsem zahnal medvěda. Myslíš, že by mě v Los Angeles mohlo něco vyděsit?“

Miguel si povzdechl. „Víc k tomu neřekneš?“

Stone rozhodil rukama. „Co chceš, abych řekl? Že jsem rád, že

se mě moje partnerka bojí? To mi určitě pobyt v Los Angeles hrozně usnadní, díky.“

„Klid. Byla to skvělá scéna. Zahrál jsi to perfektně.“ Miguel se šel poradit se zbytkem týmu, aby pro Stonea vymysleli lepší odpovědi.

Během pauzy se trochu uklidnil. Žádným vztekáním a naštvaností si nepomůže. Do téhle kraviny se přihlásil dobrovolně, věděl, do čeho jde.

Není to navždy. To si říkal pokaždé, když na něj dolehla tíha kamery a manipulace. *Není to navždy.*

Když se k němu Miguel vrátil, ze Stoneova hlasu se vytratil sarkasmus. Vyslechl si producentovy pokyny a poslušně odříkal repliky do kamery. Po několika dalších otázkách dostal signál, že se k němu přidají i ostatní z rodiny.

Stone se svalil na jednu z lavic kolem ohniště a promnul si obličej. Tohle byla naprostá katastrofa. Musely přece existovat i jiné reality show, do kterých by se mohl přihlásit a vydělat dost na zaplacení léčebných výloh za matčinu operaci. Natáčí se ještě ten pořad, kde lidi jedí brouky? To by zvládl.

Jelikož kamery pořád běžely, rozdělal oheň a pak se posadil, aby si naostřil jeden z loveckých nožů. Byl to přesně ten typ záběrů, které mohli použít kdykoli – do jakéhokoli dílu nebo upoutávky.

Stone slyšel sourozence a rodiče přicházet dávno předtím, než je uviděl. Reed s Raven se smáli tak hlasitě, že se to neslo široko daleko, a Wolf vydával zvuky podobné vytí. Nebylo to na efekt – to byl prostě Wolf, který dělal čest svému jménu.

Pořad *Život v divočině* získal všech devět členů rodiny Nielsonových v rámci jednoho balíčku. Jimmy a Pepper Nielsonovi měli sedm dětí se jmény inspirovanými přírodou. Byli to čtyři kluci a tři dívky: Reed, Stone, Wolf, Winter, Raven, Violet a Lark. Když

Jimmy oslovil televizní stanici se svým návrhem natáčení reality show *Život v divočině*, bylo to pro televizi příliš lákavé na to, aby ho odmítli.

Stone ztuhl, když všichni sourozenci a rodiče vyšli na mýtinu. Kamery byly připravené zachytit příval otázek.

Wolf k němu přistoupil jako první a poplácal ho po zádech. „Tak bráško, jakou štabajznu ti vybrali?“

Stone se dál soustředil na broušení nože. „Ginu.“

Následovaly výkřiky a jásot, k čemuž by došlo bez ohledu na to, jakou tanečnici by vyfasoval.

Matka Pepper si k němu přisedla na hrubě opracovanou lavici. „Jaká je? Milá?“

„Jo, je fajn.“ Než vytáhl zbraň a vyděsil ji k smrti. „Ale je to holka z města. Slyšela medvěda a hned se vypařila.“

Reed se ušklíbl. „Takový holky jsou pro medvědy jako návnada.“

Ještě chvíli si ho dobírali, ale on většinu toho, jako obvykle, skoro nevnímal. Když se kamery přesunuly jinam, aby sledovaly vyloveniny Reeda a Wolfa, Jimmy si sedl z druhé strany vedle Stonea a zašeptal mu něco do ucha, i když klopový mikrofon, který měl na sobě připevněný, stejně všechno snímal. Střihači ale stejně odstraní cokoli, co se do příběhu *Život v divočině* nehodí.

„Moc si tu holku nepouštěj k tělu,“ řekl Jimmy. „A drž jazyk za zuby. Jsi příšerný lhář. Jestli něco prokecneš, celý tenhle domeček z karet se zhroutí. Nabízel jsem jim Reeda, ale chtěli tebe.“

Stoneovi při otcových slovech ztuhla krev v žilách. Ale i tak to bylo lepší než spalující vztek, který se v něm poslední dobou hromadil čím dál víc. Udělal všechno, co po něm rodiče a producenti chtěli, opustil život, který si vybudoval v Juneau. Od kdy je špatné, že člověk neumí lhát? Jasně, Reed byl lepší v roli drsného chlapíka žijícího mimo civilizaci, ale měl taky problém s drogami. Poslat do Los Angeles jeho by byla katastrofa.

Stone si udržel klidný tón. „S Ginou nemáme nic společného. Nebudeme si mít o čem povídat, kromě tance.“

„Fajn. Máme tady rozjetou dobrou věc. Nechci, abys to zkazil.“ Jimmy se s námahou zvedl a odšoural se, aby na sebe strhl pozornost.

Pepper poplácala Stonea po koleni. „Hlavně buď zticha, zlato. V tom jsi dobrý.“

„Jo. Jasně.“ Vždyť byl přece „ten tichý“ člen rodiny. Ten zodpovědný.

Miguel pokynul Stoneovi, aby vstal. „Pojď, natočíme ještě pár záběrů, jak trénuješ ty valčíkové kroky se sestrami. A zkus u toho vypadat nadšeně, jo? Budeme dělat spoustu společné propagace, abychom díky mediálnímu pokrytí zvýšili sledovanost obou projektů.“

Zatímco kameramani kolem poletovali jako všudypřítomní, otravní komáři, Stone se přinutil k úsměvu a vířil se sestrami kolem ohně v houstnoucím soumraku.

Za pár dní už bude tančit s Ginou v Los Angeles. Musel najít způsob, jak se jí omluvit za toho medvěda, aniž by prozradil pravdu.

GINA VYUŽILA ČASU VE VRTULNÍKU K TOMU, aby se dala dohromady. Aspoň to nebyl horkovzdušný balon, jak předtím žertovala. Když televizní štáb dorazil do penzionu Glacier Valley Inn, byla připravená natočit rozhovor o svých dojmech z prvního setkání s novým tanečním partnerem. Hotelová terasa poskytovala výhled na třpytící se vodu a ostrov plný obrovských jehličnanů, jejichž špičaté koruny mířily k malebné obloze.

Nad zátokou zapadalo slunce a oblohu nad horami zbarvovalo do výrazných odstínů oranžové, růžové a temně fialové. Byl to

bezpochyby nejkrásnější západ slunce, jaký kdy viděla, ale po setkání se Stonem chtěla jen zalézt do hotelového pokoje a odpočnout si.

Bože, Stone si o ní teď musí myslet, že je pěkná hysterka. Přesně takový dojem nechtěla vyvolat – ani před kamerou, ani mimo ni, a už vůbec ne před novým partnerem. Navíc zatraceně sexy partnerem.

Jakmile ji konečně propustili – a sundali jí mikrofon –, Gina se odebrala do svého hotelového pokoje. Chtěla zavolat mámě nebo někomu jinému, ale byla by v příliš velkém pokušení vyprávět jim o svém zážitku. Navíc nesměla prozradit totožnost svého slavného partnera, dokud nebude za pár týdnů v pořadu *Morning Mix* odhaleno složení účinkujících.

Přesto tu byla jedna osoba, které to říct mohla. Poté, co si umyla obličej a převlékla se do tepláků, Gina zahájila videohovor s Natashou Díazovou, svou spolubydlící a kolegyní, profesionální tanečnicí ze show *Tančí se mnou*. Telefon si opřela o polštáře, natáhla se na posteli a čekala, až Natasha hovor přijme.

Po chvíli se na obrazovce objevila Tashina usměvavá tvář.

„Ahoj, Gino G.“ Natasha měla dlouhé kudrnaté vlasy stažené do vysokého drdolu a na nose brýle, což znamenalo, že se už nechystá někam vyrazit. „Tak povídej. Koho jsi ulovila?“

Gina si promnula spánky. „Holka, nebudeš věřit, co se mi dneska stalo.“

Když Gina dovyprávěla, Natasha vykulila oči a naklonila se ke kameře. „*Medvěd*? Děláš si srandu, ne?“

„Nedělám, fakt tam byl medvěd.“

Natasha zavrtěla hlavou. „Kde sakra jsi?“

„Někde na Aljašce. U Juneau.“

„Kde to je?“

Gina pokrčila rameny. „To kdybych věděla.“